

TARBIJAVAIIDLUSTE KOMISJONI OTSUS

Asja number 19-1/26-02704
Otsuse kuupäev 27.05.2026
Komisjoni koosseis Taavi Hein

Tarbija
Kaupleja RUG Mööbel OÜ (11509646)

Tarbija nõue 359.80 euro hüvitamine

Resolutsioon:

1. Tarbija avaldus rahuldada osaliselt.
2. Kaupleja kohustub tarbijale hüvitama 335,26 eurot VÕS § 115 lg 1 alusel.
3. Komisjoni otsuse järgimiseks on kauplejal 30 päeva arvates selle Tarbijakaitse ja Tehnilise Järelevalve Ameti veebilehel avaldamise päevale järgnevast päevast, kui otsuses ei ole määratud teist tähtaega (TKS § 60 lg 1).
4. Kui pooled komisjoni otsusega ei nõustu ja seda ei järgi, võivad nad pöörduda sama vaidluse läbivaatamiseks maakohutusse (TKS § 60 lg 2).

Asjaolud:

26.11.2025 ostis Tarbija Kaupleja e-poest rug.ee diivani "Nurgadiivanvoodi JAMES parem hall" ja maksis selle eest 639.20 eurot.

04.12.2025 teatas Kaupleja, et ei saa lepingut täita, kuna kaup on otsa saanud.

Tarbija leidis, et Kaupleja ei saa sellisel põhjusel lepingust taganeda ja kaup oli e-poes samal ajal ka müügiks väljas.

Kaupleja tõi Tarbijale asenduseks teise diivani, heastamiseks tasuta transpordiga. Tarbija ei võtnud kohale toodud toodet vastu, kuna toodet ei nõustunud tuppa tooma, tarbija ei saanud üksi diivanit edasi transportida. Selgus ka, et diivan on vale värvi taupe. Tarbija teatel ei nõustunud ta selle värviga. Tarbija soovis halli diivanit.

Tarbija pakkus lahenduseks, et võtab asenduseks toote "Nurgadiivan INDI parem hall" koos tasuta transpordiga tuppa. Sellega kaupleja ei nõustunud.

Tarbija hinnangul on Kaupleja lepingut rikkunud, tarbija on andnud talle täiendava tähtaja, kuid ka selle jooksul kaupleja kohustust ei täitnud ja rikkumist ei heastanud.

16.01.2026 taganes Tarbija Kauplejaga sõlmitud müügilepingust ning soovis ostusumma

tagastamist ja hüvitise maksmist VÕS § 135 lg 2 alusel.

22.04.2026 tagastas Kaupleja diivani eest tasutud ostuhinna 639,20 eurot.

Tarbija hinnangul peab Kaupleja VÕS § 135 lg 2 alusel hüvitama tarbijale tarbija poolt esialgselt ostetud diivani turuhinna ja lepingujärgse hinna vahe.

Tarbija palub lähtuda keskmisest turuväärtusest summas 999 eurot (999 eurot – 639,20 eurot) ja mõista Tarbija kasuks Kauplejalt välja mõista summa 359,80 eurot.

Kaupleja seisukoht:

Tarbija sooritas ostu e-poest tootele nurgadiivanvoodi JAMES (parempoolne, hall) summas 639,20 eurot. Tarneviisiks oli valitud #Tulen ise järele - Pärnu kauplusesse. Transport teenust tellimusele ostja ei lisanud.

Kui selgus, et tellimuse täitmiseks oli soovitud toode laost läbimüüdud teavitati sellest klienti ning pakuti sama diivanimudelit (James) teistes värvitoonides.

06.12.2025 helistas Ostja kauplusesse ja telefoni teel lepiti kokku sama diivanimudeli James teise värvitooni (taupe) vahetuse osas, millega klient nõustus ning tellimus pandi töösse.

Seoses olukorraga, kus kauplusel ei olnud võimalik pakkuda esimest kliendi valikut, korraldas kaupleja erandkorras tasuta uue valitud toote (Nurgadiivanvoodi JAMES parem taupe) transpordi kliendi aadressile kuigi see ei olnud lepinguline kohustus. Tasuta tuppa toomist ei olnud ostjaga kokkulepitud.

Kohaletoimetamisel keeldus ostja kauba vastuvõtmisest, väites, et sellist värvi diivanit ta ei soovinud ning diivan transporditi Pärnu kauplusesse.

14.01.2026 avaldas klient soovi asendada toode nurgadiivaniga INDI (parempoolne, hall) koos tasuta transpordi ja tuppa toomisega.

Kauplus sai pakkuda hinnasoodustust nurgadiivanile INDI, tasuta transporti ega tuppa toomist pakkuda polnud võimalik.

Klient ei võtnud pakkumist vastu ning ostjale tagastati tellimusel olev kauba ostusumma 639,20 eur.

Kaupleja ei nõustu kliendi nõudega ning leiab, et see on põhjendamatu kuna puudub põhjuslik seos.

Komisjoni põhjendus:

Tarbija on esitanud kaupleja vastu nõude 359,80 euro hüvitamiseks. Tarbija tellis kauplejalt 26.11.2025 diivani hinnaga 639,20 eurot, mille puhul olid tarneraskused ja mida kauplejal ei õnnestunud tarbijale tarnida. Kõnealuse väite osas poolte vahel vaidlus puudub, kuna kaupleja ja tarbija arutasid vähemalt võimalust diivani asendamiseks asendustootega, kuid asendustoote vastuvõtmine ei õnnestunud. Ebaõnnestumise põhjuste osas on pooltel erinevad seisukohad. Komisjon on poolte kirjavahetusest tuvastanud, et tarbija kirjutas kauplejale 29. detsembril 2025, et soovib asendusdiivanit koos tasuta tuppa transportimisega. Kuna kaupleja saatis tarbijale diivani, siis komisjoni hinnangul võib sellest järeldada kaupleja nõustumust tarbija pakutud lahendusega. Poolte vahel ei ole vaidlust, et kuller tõi diivani tarbijale maja ette ning oli valmis

selle tarbija kaasabil üles tупpa tooma. Kuigi kaupleja väidab 9. jaanuari 2026 kirjas tarbijale, et tasuta diivani ülesvedu ei olnud varem kokku lepitud, siis pidi kaupleja tarbija sellekohast tahteavaldust mõistma, sest nii tulenes see selgelt tarbija ettepanekust, mille peale tarbijani kaupleja poolt asendusdiivan saadeti.

Kokkulepe võib olla ka kaudne. Kaudne ehk konkludentne tahteavaldus on selline tahteavaldus, millest vastavalt tahteavalduse tegemise asjaoludele võib välja lugeda avalduse tegija tahte tuua kaasa õiguslik tagajärg. Kaudse tahteavalduse hindamisel tuleb arvestada teo tegemise kõiki asjaolusid (30.10.2024, 2-21-6200/67, p 32; 02.02.2022, 2-20-6269/54, p 14; 17.03.2021, 2-19-11650/28, p 11; 21.10.2020, 2-18-109972/115, p 12). Komisjoni hinnangul saab asendusdiivani tarnimisest järeldada, et kaupleja nõustus tarbija tahteavaldusega diivan tasuta tупpa transportida, mida kinnitas tegu – asendusdiivani tarne. Asjakohatud on kaupleja väited, nagu pidanuks tarbija aitama kulleril diivanit tупpa vedada. Mõistlikult võttes ei saa seda keskmiselt tarbijalt ka oodata, sest diivani puhul on tegemist raske mööbliesemega, mida tarbijal ei oleks tõenäoliselt olnud võimalik ka kulleri kaasabil üles tупpa viia.

Kuna tarbija algselt tellitud diivanit ei saanud ning asendustoote tarne samuti ebaõnnestus, siis taganes tarbija 16.02.2026 kauplejaga sõlmitud müügilepingust avaldusega kauplejale. Tarbija ei saa mujalt samasugust diivanit ning on esitanud komisjonile erinevaid diivani müügikuulutusi erinevate hindadega summas 951,39 eurot (diivan INGMAR), 973 eurot (diivan LYNX), 999 eurot (diivan Berri) ning leidnud, et asjakohane on lähtuda kõrgeima hinnaga diivanist ehk summast 999 eurot, mille vahe kohustub kaupleja tarbijale hüvitama.

Esmalt tuleb komisjonil hinnata, kas lepingust taganemine toimus kehtivalt. Tarbija ja kaupleja olid sõlminud tarbijalemüügilepingu VÕS § 208 lg 4 tähenduses. Tarbijalemüük on asja müük müügilepingu alusel, mille puhul tarbijale müüb vallasasja müüja, kes sõlmib lepingu oma majandus- või kutsetegevuses. Poolte vahel ei olnud vaidlust selles, et esimest tellimust ei õnnestunud kauplejal täita. Tarbija tellis asendusdiivani, mille puhul leidis komisjon, et kaupleja ei olnud diivani üleandmiskohustust täitnud. Vastavalt VÕS § 209 lõikele 4 kohaldub tarbijalemüügi korral eriregulatsioon: kui asja vedamine on ette nähtud tarbijalemüügi puhul, loetakse asja ostjale üleandmise kohustus täidetuks asja üleandmisel ostja valdusse. Kohtupraktikas on selgitatud, et see regulatsioon on VÕS § 237 lg-st 1 tulenevalt imperatiivne ning üleandmiskohustust ei loeta täidetuks enne, kui kaup on füüsiliselt tarbija valdusesse jõudnud (31.01.2025, 2-23-145459/14, p 20). Kuna pooled olid kokku leppinud, et diivan tuleb viia tarbijale tупpa, siis jättis kaupleja kohustuse täitmata. Valduse üleandmist ei toimunud ning tarbija ei keeldunud põhjendamatult ka diivani vastuvõtmisest. Diivani tупpa toimetamisega oleks üle läinud diivani valdus kauplejalt tarbijale. Kui on kokku lepitud asja toimetamine siseruumi, loetakse üleandmise kohustus täidetuks ja riisiko läinuks üle alles siis, kui müüja on asja selles kohas ostja valdusse andnud. Seda ei toimunud.

VÕS § 116 lg 1 kohaselt võib pool lepingust taganeda, kui teine lepingupool on lepingust tulenevat kohustust oluliselt rikkunud (oluline lepingurikkumine). Oluline rikkumine seisneb selles, et tarbija ei saanud kokkulepitud asja kahel korral. Komisjon kvalifitseerib taganemise toimunuks VÕS § 116 lg 2 p 2 alusel, kuivõrd konkreetse diivani müügi ebaõnnestumisega rikkus kaupleja kohustust, mille täpne järgimine oli tarbija huvi püsimise eelduseks lepingu täitmise vastu.

Tarbija leiab, et kui kahju täpset suurust ei saa kindlaks teha, kohaldatakse kahju hüvitamise

üldreegleid ning hüvitise suuruse otsustab komisjon. Tarbija on viidanud VÕS §-le 127 lg 6 ja TsMS §-le 233 lg 1 ja lg 2. Tarbija tugineb oma nõudes VÕS §-le 135 lg 2, mille kohaselt, kui kahjustatud lepingupool taganes lepingust, võib ta kahjuhüvitiseks nõuda lepingujärgse hinna ning lepingust taganemise ajal kohustust rikkunud lepingupoole lepingujärgse kohustuse turuhinna vahe tasumist, kui lepingujärgse kohustuse esemel on lepingu täitmise kohas või muus mõistlikult aluseks võetavas kohas olemas turuhind, ka juhul, kui ta asendustehingut ei teinud.

Kaupleja on kinnitanud, et tarbija sooritas ostu e-poest 26.11.2025, et kaupleja teavitas diivanimudeli läbimüügist kaheksa päeva hiljem, pakkus lahendusi ning kokkuleppele ei jõutud. 19.01.2026 seisuga on tarbija kinnitanud raha tagasisaamise summas 359,80 eurot.

Tarbija nõude aluseks on VÕS § 115 lg 1 koostoimes VÕS § 127 lg-tega 1 ja 4 ning § 128 lg-ga 3.

Komisjon on tuvastanud, et kaupleja on lepingut rikkunud (VÕS § 100 lg 1), mille tulemusena tarbija lepingust kehtivalt taganes (VÕS § 116 lg 2 p 2). Kahju hüvitamise eesmärk on asetada kahjustatud isik olukorda, mis on võimalikult lähedane olukorrale, milles ta oleks olnud, kui kahju hüvitamise kohustuse aluseks olevat asjaolu ei oleks esinenud (diferentsihüpootees) (2-22-17410/44, p 27; 2-20-5374/68, p 16; 2-20-11558/69, p 19; 2-17-1937/52, p 15). Komisjon leiab, et kuna samasugust diivanit ei ole kauplejal enam müügis ning mujalt ei ole sellist diivanit mõistlike pingutustega Eestis saada, siis tuleb kahju hüvitamisel hüpoteetiliselt lähtuda sellest, et tarbijal on asendusdiivan ilma rahalise diferentsita.

Arvestades kahju hüvitist VÕS § 135 lg 2 kohaselt abstraktselt, ei kuulu hüvitise arvestamisel üldjuhul kohaldamisele VÕS § 127 lg-d 2 ja 3. Kui aga VÕS § 127 lg 3 kuuluks kohaldamisele, ei arvestata selle järgi kahju ettenähtavust, kui kahju tekitati tahtlikult või raske hooletuse tõttu (vt nt Riigikohtu 8. mai 2008. a otsus tsiviilasjas nr 3-2-1-37-08, p 26). Riigikohtu praktikast lähtudes ei ole seega praegusel juhul oluline see, kas kahju oli kaupleja jaoks ettenähtav ega ka see, kas kahju ärahoidmine oli rikutud normi kaitse-eesmärgiks.

VÕS § 135 lg 2 lubab lepingust taganenud poolel arvutada lepingurikkumise tagajärjel tekkinud kahju abstraktselt, st lepingu esemeks oleva kohustuse lepingujärgse hinna ja selle turuhinna vahena. Selline regulatsioon põhineb eeldusel, et kahjustatud poolel oleks igal juhul olnud õigus ja võimalus teha asendustehing turuhinnaga, nõudes hinnavahe hüvitamist § 135 lg 1 alusel ning lepingu rikkujat ei pea olema paremas olukorras seetõttu, et kahjustatud pool seda mingil põhjusel ei teinud. Lõike 2 kohaldamiseks peab olema tõendatud, et kahjustatud lepingupool on lepingust taganenud (§ 116, § 188 lg 1) ning et lepingujärgse kohustuse esemel on olemas turuhind kas lepingu täitmise kohas (vt § 85) või muus mõistlikult aluseks võetavas kohas. Neid asjaolusid peab tõendama kahjustatud lepingupool.

Turuhind on eseme harilik väärtus, st selle kohalik keskmine müügihind (TsÜS § 65). Turuhind ei pea olema ametlikult määratud. Kui lepingu objektil turuhinda ei eksisteeri või ei ole seda võimalik määratleda, kohaldatakse üldisi kahjuhüvitise arvutamise reegleid. Praegusel juhul on diivanil turuhind sisustatav läbi hinna, millega seda tarbijale pakuti – 639,20 eurot.

Tarbija on tuginenud muu hulgas TsMS §-le 233, mille kohaselt, kui menetluses on tuvastatud kahju tekitamine, kuid kahju täpset suurust ei õnnestu kindlaks teha või selle kindlakstegemine oleks seotud eriliste raskustega või ebamõistlikult suurte kuludega, muu hulgas kui tegemist on mittevaralise kahjuga, otsustab kohus (praegusel juhul komisjon) kahju suuruse oma

siseveendumuse kohaselt kõiki asjaolusid arvestades. Normi rakendamise eelduseks on erakordsed tõendamiskaskused, mis võivad tuleneda nõude iseloomust või konkreetse juhtumi eripärast. Kui asjas tõendamiskaskusi ei esine, puudub ka alus nõude suuruse hindamise jätmiseks kohtu või praegusel juhul diskretsiooniotsuse esemeks. Kuna praeguses asjas ei ole tarbija toonud esile tõendamiskaskusi ega neid tõendanud või põhistanud, siis ei ole komisjoni diskretsioonile tuginemine põhjendatud. Kahju suurust tuli tõendada tarbijal.

Komisjoni hinnangul on tarbija esitanud menetlusse kolme sarnase diivani müügikuulutused, millest saab arvestada hinnavahe. Kuigi tarbija algselt ostetud diivani müügikuulutust menetlusse ei esitanud (link oli aegunud), leidis komisjon diivanimudeli kaupleja poest üldise veebiajaloo kaudu. Tarbija esitatud diivanid on komisjoni hinnangul sarnased ja tarbija on tõendanud võrreldavate diivanite turuhinna Eesti turul. Selleks, et leida kahju suurus, arvestab komisjon kolme menetlusse esitatud diivani müügikuulutuse alusel keskmise turuhinna, saades tulemuseks kolme keskmisena 974,46 eurot ($951 \text{ eurot} + 973 \text{ eurot} + 999 \text{ eurot} : 3$). Järelikult on hinnavahe 335,26 eurot ($974,46 \text{ eurot} - 639,20 \text{ eurot}$).

Eeltoodust tulenevalt rahuldab komisjon tarbija avalduse osaliselt. Kaupleja kohustub tarbijale hüvitama 335,26 eurot VÕS § 115 lg 1 alusel.

TKS § 60 lg 2 järgi kui pooled komisjoni otsusega ei nõustu ja seda ei järgi võivad nad pöörduda sama vaidluse läbivaatamiseks maakohtusse.

Taavi Hein

/allkirjastatud digitaalselt/